

SYLVA LAUEROVÁ

HRÁČKA

van Aspen, s. r. o.
2017

Publishing: van Aspen, s. r. o., 2017

Copyright: Sylva Lauerová, 2017, www.sylvalauerova.cz

Cover, Photo and Graphics: Jan Jackson

Proofreading: Jan Táborský

Technical editor: Jan Jackson

All rights reserved. No part of this book may be reproduced in any form or by any means without the prior written consent of the publisher, excepting brief quotes used in reviews.

Printed in the Czech Republic.

ISBN 978-80-87801-07-9

SYLVA LAUEROVÁ

HRAČKA

van Aspen, s. r. o., 2017

Jitušce

Hračka je o sexu, pouze o sexu a zase jen o sexu...

Tento román je pouhá fikce, veškeré postavy a události v něm zobrazené jsou dílem autorčiny fantazie. Jakákoliv podobnost se skutečnými osobami, živými či mrtvými, událostmi nebo místy je ryze náhodná.

HRAČKA

Brečím už hodiny. Slzy mi tečou z očí, nejsem schopna s tím cokoliv udělat, obličej mám napuchlý a na tvářích mi vyskočila rudá krupička. Letušky chodí kolem po špičkách, občas mě obdaří laskavými úsměvy plnými spoluúčasti a porozumění, zatímco já zarytě mlčím, na nose obrovské neproniknutelně černé brýle. „Vodu a ubrousky, prosím,“ je jediné, co ode mě za celou dobu letu slyší. A tak mě pravidelně zásobují vodou a se stejnou pravidelností odnášejí mokré kapesníky.

„Je mi velice líto, madam, mohu pro vás něco udělat?“ sklání se ke mně postarší muž, patrně vedoucí kabinového personálu. „Děkuji, ne,“ odvracím se zpět k oknu, přestože je za ním neproniknutelná tma noční oblohy.

„Pryč... všechno je beznadějně pryč,“ šeptám a z papírové krabice lovím další ubrousek.

Sto patnáct ostrovů rozhozených jako perly do vod Indického oceánu a mezi nimi Fregate Island – soukromý ostrůvek, na němž majitel vybudoval luxusní letovisko, které díky svým kontaktům povýšil na *poslední zbytek ráje* pro celebrity a světovou prominentní klientelu. Byla jsem součástí onoho *zbytku ráje*, vedení hotelového komplexu občas využívalo mých služeb wellness terapeutky a lektorky jógy.

Toho dne mi zavolali s dotazem, zda bych nemohla přiletět, a to co nejdříve, v letovisku se totiž ubytoval herecký pár z USA a mužská polovina projevila zájem o seznámení s meditativními technikami. Hned následující ráno jsem sedla do taxíku a zamířila na letiště. Odletěla jsem jako obvykle z ostrova Mahé, na kterém bydlím, a už při cestě jsem si připadala privilegovaně, doprovázena osobním strážcem jako celebrita. V kabině vrtulníku jsem vždy a znovu velebila osud, že mi dopřál luxus „létat do práce“. Na Fregate Island bylo ostatně možné dostat se pouze vrtulníkem, speciálně vypraveným letadlem nebo lodí. Přeprava osob byla precizně kontrolována, aby se nestalo, že někoho z hostů budou obtěžovat paparazzi.

Na ostrově samém panoval skutečně rajsý klid a panenská příroda. Nejezdila zde auta, hosté a obsluhující personál používali bez výjimky malá umělohmotná elektrovozítka, kterým se říkalo roztomilé buggies. Jediné pořádné auto byl Stevenův pickup, který z místní ekofarmy rozvážel do ostrovních restaurací speciálně pěstovanou biozeleninu.

Po příletu a ubytování v jedné z šestnácti luxusních vil – každá z nich měla soukromou pláž – jsem prohodila pár slov s vedoucí recepční, příjemnou a krásnou Mauricijkou, která se zjevně zoufale nudila, a tak navzdory přísnému zákazu sdělování jakýchkoliv informací prozradila, i co neměla.

Dozvěděla jsem se, kdo je ve vilách ubytován, jací hosté mají přiletět, kdo právě odletěl a až v závěru desetiminutové reportáže i kdo je ten muž, který má zájem se mnou meditovat. V okamžiku, kdy

zaznělo jeho jméno, se mi podlomila kolena. Opřela jsem se o recepční pult, abych nezavrávala a nemusela si vymýšlet důvody náhlé nevolnosti.

Tom... Tom!!!

Té – ó – em, moje tajná mantra posledních měsíců.

T. h. o. m. a. s.

Znala jsem každý detail jeho obličeje. Poznala bych ho i po slepu podle barvy hlasu a sny o jeho těle mě pronásledovaly už nejméně půl roku.

„To nemůže být pravda,“ drmolila jsem si pro sebe, když jsem se vracela do vily. „Může být a je to pravda, Markéto. A navíc dosti logická,“ našeptávaly mi sveřepě mé okultní zkušenosti. Prála sis ho? Prála. Chtělaš ho? Máš ho. Takže co teď s tím?

V hlavě se mi odehrával největší ohňostroj v historii planety, myšlenky vybuchovaly jedna přes druhou a tvořily se paralelní plány: Tu šanci přece nemůžu zahodit! Kolik času mám na přípravu? Pár hodin, den? Jak jsem na tom energeticky, jak vypadám? Zvládnu to? Budu muset za ním do vily? Ne! Tam je manželka, nevhodná atmosféra, žádná hudba ani vůně. Vše by skončilo dřív, než by vůbec mohlo začít. *Ropucha* by chodila kolem nás, podezřívavě by vše obhlížela, kritizovala, přece známe nepřející ženušky... Musím ho tedy dostat k sobě, meditační sezení se stejně nejčastěji odehrávají u mě ve vile. Nesmí ovšem přijít s ní. Jak to ale zařídit?! Bude nutné promluvit s manažerem dne, a to hned.

Mladý a pohotový Švýcar věděl téměř všechno. Pár už je na ostrově několik dní, inkognito navštívili i Victorii, opatření samozřejmě velkými slunečními brýlemi a nenápadnými bodyguardy, ale manžel se zde zjevně nudí – aha, to je tedy ten *opravdový zájem o meditace* – nechce se mu ležet celé dny na pláži a ve fitness studiu stráví maximálně dvě hodiny denně. Proto ten nápad s meditacemi. Manželce ovšem připadal směšný – dobře pro mě – takže s ním nejspíš nepřijde (hurá!), rozhodně ne poprvé. Tráví zatím celé hodiny na pláži a opéká se do zlatova. Pán chce přijít zítra, v čase se přizpůsobí. O meditaci slyšel hodně, četl málo, sám ale nikdy nemeditoval. Chce ji vyzkou-

šet, a když ho bude bavit, má zájem meditovat denně nebo obden, a to po celou dobu pobytu na ostrově, což budou tři týdny.

Tři týdny, tři týdny! No to víš, Tomášku, já zařídím, aby tě meditace bavily, neboj se.

Lepší okolnosti mi snad už osud ani nemohl nabídnout. Na mně bude naplánovat detaily.

Stále ještě s koleny roztřesenými a nervózním pocitem kolem žaludku jsem zasedla ve své vile, abych se stala režisérem, scénografem i kostymérkou svého dosud největšího životního představení. Věděla jsem, že si musím dát záležet, neboť mým partnerem na jevišti bude skutečný hollywoodský herec.

1. Čas první schůzky: Ráno nevypadám dobře a večer se s meditací nezačíná. Právý čas je pozdní odpoledne. Mohu se perfektně připravit, nahý make-up – záchrana stárnoucích žen – spasí i mě, bude mi ovšem trvat nejméně hodinu. Potřebuji vypadat skvěle a přirozeně zároveň.

2. Místo: Jedna z teras mé vily je odpoledne naštěstí ponořena do stínu, takže se vyhneme nesnesitelnému vedru, při kterém se člověk potí, což by opravdu nebylo sexy.

3. Prostředí: Nakouřím vnitřní prostory vily, posuvné dveře nechám otevřeny, aby se vůně linula na terasu, zvolím skořici s příměsí pepře, vanilka by byla příliš sladká, muži ji nemají rádi. Pepř je ve vůni nepostřehnutelný a navozuje nevysvětlitelný pocit vnitřního vzrušení, přičemž skořice mu dodá zcela jednoznačně sexuální podtext. Hahahá, chlapče, meditovat se zřejmě bude, ale hlavně se bude *za-mi-lo-vá-vat*.

Na terasu nechám rozsypat květy, všude kromě meditačního místa, které bude bez jakýchkoliv rekvizit. Zavolám pokojový servis, aby mi obstarali velké mísy a naplnili je ledovou vodou s mentolovou silicí. A musí zatelefonovat mé „oběti“, sdělit jí, že si má vzít volné

a lehké oblečení, a vysvětlit, že nejméně hodinu před meditací nesmí jíst ani pít alkohol. Bude totiž připraven jemný čaj s afrodiziakálními účinky, o kterých vím samozřejmě jenom já. Hudbu pro jednotlivé úseky našeho meditativního sezení jsem ochotna vybírat celý večer. Dám si záležet. A večeri si nechám přinést do vily, aby se nestalo, že mě *můj beránek* uvidí v civilu dříve, než je naplánováno.

4. Osoby: Ve chvíli, kdy oběť přijde, bude ve vile pokojská, která půjde otevřít. On mě spatří o něco málo později, a to za zvuků andělské hudby – vím přesně, co pustím. Jestli má ten chlap srdce, ve vteřině mu změkne jako máslo na tropickém slunci. A pokud ne, s balvanem přece nebudu ztrácet svůj drahocenný čas. Pokojské dám stodolarovku, vysvětlím jí veledůležitost akce s tím, že mám možnost uzavřít výhodnou smlouvu, musí zkrátka zmizet vzápětí poté, co otevře bránu, a to bez rozloučení a potichu. Navíc musí během dneška nebo zítřejšího dopoledne vystihnout chvíli, kdy bude pán ve své vile sám, a říct mu, že ví, ke komu jde odpoledne medítovat, že paní, ke které jde, je velmi hezká, a že mezi zaměstnanci se navíc proslýchá, že má nadpřirozené schopnosti. Personál sice nesmí mluvit na hosty, pokud není osloven, ale za tu stovečku riskne milá pokojská cokoliv. Kreolky navíc umějí tyhle věci kouzelně splácet dohromady a krásně u toho koulet očima, takže on se na ni jistě nebude zlobit.

Kreolka koulela očima už při převzetí té stodolarovky, a to nepokrytým nadšením. Stále pak opakovala: „Nebojte se, madam, všechno mu řeknu, jo jo, řeknu, že jste mocná čarodějka... mocná...“ Až jsem se začala bát, že to přežene a Tom výuku odvolá.

Čas zbývající do odpoledne následujícího dne jako by neexistoval. Po obědě mi z recepce zavolali, že pán z vily číslo dvanáct přijde dle domluvy o půl páté. Od dvou jsem se věnovala přípravě vily, kultivaci svého těla, vlasů a make-upu.

Půl páté přesně. Jsem klidná. Věřím si. Hop nebo trop, nemám co ztratit, tuhle šanci si nemohu nechat ujít. Jsem ve skvělé formě, při-

padám si silná a krásná. Jsem zkrátka jeho osud, jen on to ještě neví. Zvoní. Stojím schovaná za rohem terasy, pokojská jde otevřít, ví přesně, co dělat. Jak mi dopoledne řekla, Tom flegmaticky potřásl hlavou a cosi žvýkal, když mu o mně vykládala, přičemž téměř hodi- nu zametala kolem jeho stolu se snídání. Manželka byla v tu chvíli už na pláži. Měl asi radost, že mu baba práší do vajíček. Pokyvoval prý hlavou a neřekl ani slovo. Třeba je flegmatik, a navíc ignorant. Za chvíli budu mít příležitost to zjistit. Pouštím hudbu, pokojská otvírá, slyším jejich tlumené hlasy, jen pár vět, jak má ta ženská předepsáno, pak proklouzne za jeho zády ven z vily. On jde dál po vstupní terase, celý prostor nádherně voní, otevřenými dveřmi pokojů proudí osvě- žený chladný vzduch z klimatizace prosycený skořicí a pepřem. Všu- de květiny, hudba získává romantický nádech a já vycházím zpoza rohu, přesně podle plánu. Slunce hraje „hru na lov“ se mnou, odráží se od protější terakotové stěny a vrhá mi do vlasů zlatorůžové odles- ky. Jsem si jista, že vypadám úchvatně, vládnou magickou mocí a můj pohled ho připraví o rozum. Hlavně si věřit.

Naše pohledy se setkávají. Je tak krásný, že jen pohled na něj mění nachýlení zemské osy a čas se zastavuje. V jeho očích je směs zvěda- vosti a nejistoty, která se mění v tiché překvapení, když o sebe naše pohledy třesknou jako v první mikrosekundě vzniku vesmíru. Mám ho!!!

Jeho oči rozhodně nejsou hloupé ani ignorantské či flegmatické, ale hluboké, chlapské, pyšné a poddajné zároveň. Přestává mi to myslet, podáváme si ruce, nejspíš něco blábolím, takové ty úvodní nesmysly. On odpovídá, ale oba v podstatě nevíme, co říkáme, a už nikdy si to pamatovat nebudeme.

Vnímám jen barvu jeho hlasu, rty a ústa. „Zpátky, zpátky,“ velí okult- ní zkušenost, „zpět s hlavou na krk, on si ji může ponechat v kalho- tách nebo kam mu právě spadla, ale ty, ty, Markéto, ty jsi učitel.“

Tom byl vnímavý žák. Chápal rychle, poslouchal velmi pozorně a vypadal, jako by měl opravdový zájem. Dvě hodiny, které jsme spolu strávili, byly nádherné, stejně jako všechna další sezení po

následující dny. Na každou lekci jsem se těšila jako malá holka, nikdo a nic jiného pro mě neexistovalo. Byl na tom podobně, což nebylo těžké uhádnout, několikrát neuhlídal svůj pohled a oběma nám z toho vyschlo v krku. Následovalo oboustranné koktání a rozpačité úsměvy. Při dýchačích technikách jsem se mohla beztrestně dotýkat jeho těla, ale ani jeden z nás už se nesoustředil.

Pak náhle sám přišel s nápadem, že by chtěl zkusit nějaký exotický meditativní rituál, třeba při východu slunce... Při východu slunce?! Šílenec, napadlo mě – v kolik asi budu muset vstávat, abych vypadala k světu? Ale nemohla a nechtěla jsem odmítnout. Bylo zcela jasné, kam směřuje, a oba jsme věděli, že to ráno všechno změní. Upřímně jsem si přála, aby realita předčila i nejodpornější kýčovité sentimentálně-romantické hollywoodské slátaniny, a všechno ostatní mi bylo jedno. Svůj sen, svůj ztělesněný sen jsem měla na dosah. Do slova a do písmene.

Naplánovala jsem ranní rituál elementů – starý keltský okultní obřad zkultivovaný pro rozmazené klienty. Tom přišel v pět, za naprosté tmy, a když jsem otvírala bránu, slyšeli jsme kromě kvákání žab jen hučení oceánu. Celý hotelový resort spal. Tedy vstávat o půl páté ráno, jen aby dostal do postele cizí ženskou, to už jsem ho musela pořádně zaujmout. Lichotilo mi to.

Rozsvítila jsem lampu a při jejím světle nachystala rituální Oheň a kouřovou svíci pro ztělesnění Vzduchu. Za odříkávání obřadních formulí jsem připravila nádoby s Vodou a Zemí, která má na ostrovech nádhernou rudou barvu. Tom mě tiše pozoroval. Zapálili jsme svíci a za naprostého ticha vypili šálek připraveného čaje. Byla jsem vzrušená a nervózní. Bála jsem se na Toma být jen podívat. Už nebylo nutné cokoliv předstírat, na něco čekat, dnes se to stane. Nebe se začalo bělat.

Byl oblečen v lehké bílé košili a kalhotách a při své opálené pleti vypadal jako sám bůh pokušení. I já jsem na sobě měla bílou rízu, mohli bychom odtamtud jít rovnou k oltáři. Ale nemuseli: naším oltářem měl být východ slunce. Zapálili jsme oheň a já tiše opakovala pokyny, aby věděl, co a proč bude následovat. Měla jsem pocít, že

mě nevnímá, až jsem pojala podezření, že si vzal nějakou drogu. Ale asi byl stejně nervózní jako já. Oheň hořel a na východě to vzplálo také. Nebudu vykládat, co se dělo mezi mýma nohama. Afrodisiakum působilo. Úchvatně křehká a romantická atmosféra probouzejícího se dne, ticho bez lidí, přesto plné ranních zvuků džungle, věčnost oceánu a první paprsky vycházejícího slunce by samy o sobě stačily, aby se člověk rozplakal touhou. Oheň dohořival. Přišel čas na rituál Vody. Omývali jsme si ruce a obličej. V duchu jsem děkovala za to, že existují voděodolné řasenky a make-upy. Pak bylo nutné svléknout si svrchní část oděvu. Tom odložil košili, já spustila řízu k pasu... nebyla už jsem schopna normálně dýchat ani myslet, natož se soustředit. Nádherný muž, ten, o kterém jsem přes půl roku snila, je teď se mnou, vedle mě! Uchopila jsem mísu a zahájila rituální polévání. Při očištění se vodou běžně polévá vlastní tělo a vychutnává se působení elementu jako výrazu spojení člověka s přírodou. Já jsem však tuto část rituálu záměrně změnila na polévání těla partnera, což Tom samozřejmě netušil. Začala jsem pomalu, velmi pozvolna, abych si vychutnala každý okamžik, prohlížela jsem si jeho krásné, bezchybné tělo, jen pozastavit čas, uchopit a podržet tuto chvíli... Voda byla ledová, Tomovi naskočila husí kůže. Stékala po jeho ramenou a prsou do rozkroku, na kalhoty. Pod mokrou látkou jsem viděla jeho ztopořený penis, nikde ani památky po přirozené reakci mužského těla na chlad. To je neuvěřitelné, pomyslela jsem si, vůbec se neobtěžoval vzít si spodní prádlo, navíc je mu jedno, že mu stojí jako blázen a já si ho prohlížím. Rty měl pootevřeny, nemluvil. Jeho mozek změnil náš vztah žák–učitel na *samec–samice*. Moje nádoba s vodou byla prázdná. Přišla řada na něj.

Lil mi vodu pomalu na ramena, prohlížel si mě a pořád se pohledem vracel do mých očí. Vzkaz byl jasný: *já už to dlouho nevydržím, zkusím ještě... ale nedá se to vydržet, nedá!* V úctě k rituálu se stále ovládal, nebo možná záměrně stupňoval rozkoš k neúnosné míře. Za chvíli sebou praštím na zem nebo exploduju, napadlo mě.

„Teď Zemi,“ zašeptala jsem a srdce mi bušilo až v krku. Nabrala jsem hlínu do mokrých dlaní a začala ji roztírat po Tomových prsou.

Rudá země se mísila s kapkami, které mu ulpěly na kůži, stékala pozvolna dolů ke slabinám, v barvě ranního slunce vypadala jako čerstvá krev, jako flirt se smrtí – perverzně vzrušující.

Tom se zhluboka nadechl, jeho ruce vystřelily mým směrem, cítila jsem svoje vlastní vlhko, jak mi stéká po stehnech, byla jsem vzrušená k zbláznění, a když mi začal po prsou rozmazávat mokrou hlinu a jezdit přes bradavky nahoru po krku až k bradě a zase dolů k pupíku a pak znova na bradavky, kde se definitivně zastavil, aby je mnul mezi prsty, a přitom se díval, jak reaguji – nevydržela jsem, orgasmus přišel sám od sebe. Náhle. Neovlivnitelný a neovladatelný. Koncentrovala se do něj touha uplynulých minut, hodin a dní, byl šílený, hluboký, silný a bolel. Tom poznal, co se děje, panenky se mu rozšířily, pootevřel ústa, ale než mohl reagovat, moje ruka se instinktivně ocitla v jeho rozkroku. Stačilo jen několik doteků a Tom se udělal, tiše a mohutně mi stříkal do dlaně, jeho semeno se mísilo s hlinou na mých rukou a přitom se úporně snažil zůstat pohledem v mých očích. Bylo to úžasné. Nepopsatelné. Udělalo se mi špatně. Vzrušení přehrálo energetický motor mého těla, sesunula jsem se na zem. Tak a teď nejspíš omdlím. Snažila jsem se zhluboka dýchat, srdce bilo sto šedesáti tepy za minutu a v celém podbřišku mě bolelo. To mám z toho, že jsem všechno protahovala. Hraji si na hrdinu, a málem tu dostanu infarkt.

Tom se položil vedle mě. Zářil jako pochodeň. Mlčel. Vlastně pořád jen mlčel. Natáhla jsem paži a objala ho kolem krku. Přitiskl se ke mně vši silou, začali jsme se objímat, jako bychom se měli rozloučit na věky, jako kdyby měl jeden z nás za minutu zemřít a šlo o poslední vteřiny života. Chtěl se mísit s gigantickou láskou nebo něčím, co se jí velmi podobalo, slzy se mi hrnuly do očí. Tom na tom byl stejně a pak jsme se už jen dlouhé minuty líbali, oba vzrušení jako na začátku, a já jsem šeptem stále opakovala: „Prosím, dnes se nebudeme milovat... Prosím, dnes ne... ještě ne.“ Kdykoliv mi chtěl zajet prsty mezi nohy, kdykoliv se snažil dostat k mým bradavkám, naléhavě jsem prosila: „Dnes se nebudeme milovat, rozumíš? Rozumíš?“

Uposlechl. Naštěstí uposlechl. Ať už si myslel cokoli, nejspíš

pochopil, že jde jen o předkrm, drogu na špičku nože, abychom mohli dál toužit po příští dávce.

Už nevím, co přesně se odehrálo od okamžiku, kdy jsem ho odstrčila a nařídila nám oběma uvést se do stavu slučitelného s realitou. Bylo plné, zářivé ráno. Tom se sprchoval a já jsem mazala jeho košili a zbytek kalhot rudou hlinou, což bylo praktičtější než se bezúspěšně snažit vyprat z bílé bavlny v rozkroku temné skvrny. Tuhle barvu z kalhot už nikdo nikdy nedostane, to jsem věděla jistě, takže žádné jiné řešení by nepomohlo. To bude tedy přelomový návrat do vily, pomyslela jsem si a smála se při představě Toma ve zcela zničeném bílém exkluzivním oblečku, jak jede elektrovozítkem ke svému parkovišti a pak, pokud bude mít do té doby štěstí a nikdo z personálu ho neuvidí, bude muset vstoupit dovnitř a ukázat se takhle manželce. To už jsem se chechtala nahlas. Naštěstí byl ještě ve sprše, jinak by si myslel, že jsem škodolibá. Představa, že bude vypadat jako divoké prase, které se za úsvitu válelo v kaluži někde v džungli, a to ještě po břichu, ve mně ovšem stále znovu vyvolávala gejzíry smíchu. Nabízela se ještě jedna možnost: dát mu hotelový župan, ale zdála se mi mnohem horší než ta s hlinou na obleku. Vracet se z ranní meditace v županu by mohlo vyvolat značně nežádoucí spekulace u personálu a děsivě bouřlivou reakci ve vile. Nerada bych o tak vzácného klienta přišla. Prostě jsem dnešní ranní akci nedomyslela, snad mě něco napadne ve sprše, doufala jsem. Ještě že vily mají sprchy asi čtyři, i když netuším, co tak dva hoteloví hosté mohou provádět se čtyřmi sprchami současně.

Když jsem vyšla z koupelny, Tom už stál na vstupní terase, oblečen skutečně do sněhobílého hotelového županu. Na můj pobavený távavý pohled se jen pousmál a řekl neodolatelně hlubokým hlasem: „No co, z masáže bych šel taky tak. A myslím, že bude ještě v posteli, večer moc pila. A vzala si prášky na spaní.“ Mluvil o své ženě. Vypadal naprosto klidně, takže problém s hlinou byl vyřešen. Otočil se ke vchodu, jako by už neměl zájem se mnou dál mluvit, a já jsem se začala bát, že jsem něco pokazila, že mu naše první mazlení stačilo,